

KLUCI PROTI HOLKÁM **HÓKEJOVÉ BITVY**

SAM LAWRENCEOVÁ & BEN JACKSON

bambóok

bamb**oo**k

KLUCI PROTI HOLKÁM
H**KEJOVÉ**
 BITVY

SAM LAWRENCEOVÁ & BEN JACKSON

Přeložil Martin Forman

Copyright © 2018 Sam Lawrence & Ben Jackson

Updated Illustrations Copyright © 2024

All rights reserved.

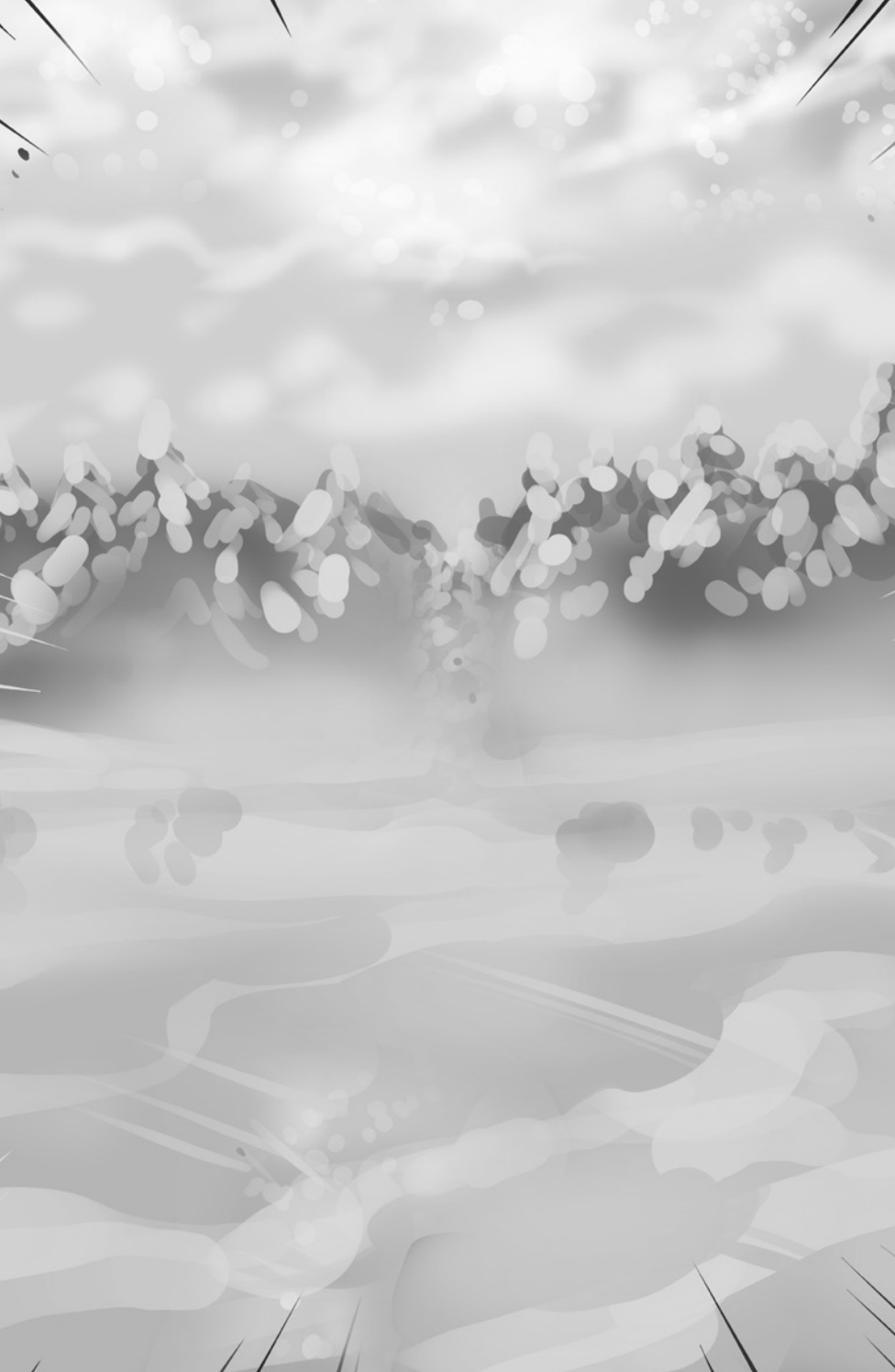
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Martin Forman, 2025

ISBN 978-80-271-5637-5

Této knize náleží v mém srdci zvláštní místo. Chtěla bych poděkovat svým rodičům, že toho v mém mládí tolik obětovali, abych mohla hrát hokej.

Sam

1

„PROSÍM, BUĎ TAM,“ žadonila Millie. „Prosím, buď tam.“

Vysypala všechny věci ze svého batohu na postel, ale tím se jen potvrdilo její podezření. Domácí úkol nebyl nikde k nalezení.

Zírala na ten nepořádek a chvíli zvažovala své možnosti: buďto může běžet zpátky do školy pro zadání, aby se vyhnula matčině hněvu, anebo zalhat, že žádný úkol nedostala, a jít za kamarádkami na rybník, než se tam objeví kluci.

Ve skutečnosti neměla moc na výběr. Když jí bylo deset, rodiče si s ní „vážně promluvili“. Řekli jí, že jestli chce dál dělat všechny sporty, kterým se věnuje, musí si udržet dobré známky. S tím měla v současnosti Millie problémy. A jestli bude mít na příštím vysvědčení nějakou trojku, máma s tátou se určitě naštvou a zakážou jí hrát hokej.

To by pro ni byl mimořádně krutý trest.

Millie si povzdechla, prázdný batoh si opět přehodila přes rameno a seběhla dolů po schodech. Brala je po dvou. Škola byla jen pět minut od jejího domu, ale teď se to zdálo jako pět hodin.

Nejdřív bude muset najít úkol v binci ve své lavi-ci, pak se vrátí domů, popadne výstroj a konečně se bude moct vydat na zamrzlý rybník v lese za domem staré paní Jeffersonové. Bylo to jediné místo ve městě (kromě zimního stadionu, za jehož pronájem se ale platilo a byl tu vyžadován dohled rodičů), kde se dalo bruslit a trénovat hokej. Bylo možné, že až se tam dostane, bude už pozdě na to, aby její tým mohl uplatnit svůj právoplatný nárok.

Jé. Už teď si dokázala živě představit Cameronův namyšlený výraz, nemluvě o protáhlých obličejích svých spoluhráček. Když se tam teď hned neukáže, dostane od nich pěkné kapky. Celý víkend se všechny těšily na přidání tréninku.

Náhodný pozorovatel by možná Millie obvinil z toho, že to celé moc dramatizuje, ale v malém městě jako Dakota nebyl hokej jenom hra. Byl to způsob života. Skoro každý tu buď hokej hrál, anebo podporoval někoho z přátel či rodiny, kteří se mu věnovali. Proto byl jejich milovaný rybník vyzdobený dvěma brankami a maličkým plotem, jenž sloužil jako

mantinel. Bylo to pěkně udělané, ale taky se s tím pojila řada přísných pravidel. A tím nejdůležitějším bylo: kdo dřív přijde, ten dřív hraje.

V minulosti, když ještě všichni čtvrtáci z Dakoty hráli za stejný tým, tohle pravidlo nikdy nebyl problém. Všichni ve městě věděli, že ve všední dny od čtyř do šesti patří led Bleskům.

Nicméně asi před dvěma lety se všechno změnilo. Millie a sedm jejích nejlepších kamarádek se odtrhlo od Blesků a vytvořily si svůj vlastní, čistě dívčí tým jménem Vichřice. A stejně jako u jiných dvou dobrých hokejových týmů ze stejného města, i mezi Blesky a Vichřicemi panovala nelítostná rivalita, obzvláště mezi jejich dvěma kapitány.

Ironií bylo, že před rozdělením k sobě Millie s Cameronem vůbec necítili nenávist. Naopak, bývali to nejlepší přátelé. Hergot, vždyť byli prakticky jako sourozenci! Vyrůstali spolu, stejně jako předtím jejich rodiče, a tak přesně věděli co říct, aby toho druhého vyprovokovali. Díky tomu byly každodenní bitvy o rybník pěkně napjaté.

Ještě napjatější než bývá rozhodnutí zápasu na nájezdy.

Taky moc nepomáhalo, že oba týmy byly takřka ve všem úplně vyrovnané. Dokonce do té míry, že osm

nejlepších hráčů z každého týmu chodilo do stejné třídy v Dakotské základní škole. Kvůli tomu se dostávali hokej nehrající žáci do nepříjemných situací, když si při přátelských zápasech museli vybrat, na čí jsou straně.

Popravdě řečeno kvůli tomu měla Millie trochu výčitky. Ale opravdu jen trochu. K založení vlastního týmu měly s kamarádkami své důvody. Bylo skvělé scházet se a trénovat a nemuset se při tom bát, že vás někdo bude popichovat, protože jste holka, nebo vám bude říkat, že byste se místo hokeje měly věnovat krasobruslení. Ne že by si Millie myslela, že její bývalí spoluhráči mínili jakýkoli z těch komentářů opravdu vážně, ale přesto jí to ubližovalo.

Nicméně pokud jde o rivalitu samotnou, podněcoval ji většinou Cameron. To on vždycky jako první začal prskat urážky a říkat různé ošklivosti. Jak ho tak znala, už byl nejspíš na rybníku a utahoval si z toho, jak je Georgia malá, nebo že Ashlyn chybí zub, jako by jemu samotnému spousta zubů nechyběla.

Při tom pomyšlení se Millie zamračila a zatnula pěsti, ale v tuhle chvíli nemohla nic dělat. Mohla jen pospíchat a doufat, že to dobře dopadne.

„Tak kde je ta vaše neohrožená kapitánka?“ ptal se Cameron, zatímco shlížel s povýšeneckým úšklebkem na Georgii.

Dívky na sobě měly kompletní výstroj a stály se zkříženýma rukama ve středovém kruhu. Chlapců od Blesků bylo o jednoho víc a neprojevovali jim žádný respekt.

„Ona přijde,“ opáčila Georgia výhruzně – tedy, natolik výhruzně, jak jen metr třicet vysoká desetiletá holka s růžovými hokejovými štulpnami dokázala.

Georgia hrála na levém křídle a na svůj věk, jak neustále slyšela ze všech stran, byla velmi malá. Tím se však nikdy nenechala odradit. Na ledové ploše představovala sílu, se kterou se muselo počítat. Byla ten typ, co dává na odiv své škrábance a modřiny. Někdy je dokonce vylepšovala třpytkami. Hrála v první lajně se svými nejlepšími kamarádkami Millie, která zastávala post centra, a Lolou, jež byla na pravém křídle. Georgia věděla, že její spoluhráčky z útoku lépe střílí, zato ona byla nejrychlejší (a měla podle vlastního názoru nejhbitější ruce a nohy).

Za ní stály všechny zakládající členky Vichřic (kromě Millie samozřejmě). Těmi byly dvojčata Ashlyn a Diana, jež tvořily nejlepší defenzivní pár, jaký si jen dovedete představit, Chloe, jejich potrhlou, ale

vynikající brankářku, a další dvě talentované útočnice jménem Sara a Violet.

Jejich tým netvořila pochopitelně jen tahle osmička. Letos postavily kompletní kádr, jenže některé holky chodily teprve do třetí třídy a jiné pocházely ze sousedních měst. To bohužel znamenalo, že s nimi nemohly během zimy bruslit za rybníkem tak často.

Cameron na to nebral ohled. Pořád byl našťvaný, že se jeho tým rozpadl na dvě části, když se je holky z ničeho nic rozhodly opustit. Víte, hodně lidí si myslí, že se dívky nezajímají o hokej, ale tady to rozhodně neplatilo, obzvlášť v téhle části země. Byla hromada holek, co chtěly hrát, ale jen velmi málo týmů, které byly výhradně holčičí. Tak málo, že když Vichřice vyhlásily, že hledají posily, všechna smíšená družstva v okruhu třiceti kilometrů náhle přišla o všechna svá děvčata. Dokázaly díky tomu vytvořit tři týmy: v kategorii do osmi, do deseti a do dvanácti let. A stále nabíraly další hráčky.

Cameron na ně upřímně řečeno žárlil. Holky, které byly předtím jeho kamarádkami a vzhlížely k němu jako ke svému kapitánovi, se na něj úplně vykašlaly, a dokonce se zdálo, že se samy baví mnohem líp, než se kdy bavily s ním. Millie ho dokonce letos předstihla v kanadském bodování, což bylo vážně k nesnesení.

Gólman Blesků Logan, jenž byl shodou okolností bratrancem Millie, mu neustále říkal, že je i tak pořád nejlepší hráč a že by neměl to bodování tolik řešit, jenže to se lehko řekne.

Luke, Cameronova pravá ruka a kluk, který svým vzezřením naháněl hrůzu, už měl zjevně dost Georgiíných planých výhrůžek. Vystoupil zpoza Camerona dopředu a sehnul se na dívčinu úroveň.

„Znáš pravidla, zakrslíku,“ řekl dobromyslně. „Žádný kapitán, žádný rybník.“

„Jo,“ přisvědčil Hunter. „Není naše chyba, že jedna z vašich hráček není připravená.“

Cameron viděl, že Georgii i ostatní holky opouští bojovnost. Už tu nějakou chvíli čekaly a o moc déle to prodlužovat nemůžou. Ještě minutku a led bude patřit Bleskům. Byl jen trochu zklamaný, že při tomhle malém vítězství neuvidí Milliin obličej.

Ale samozřejmě se radovali předčasně.

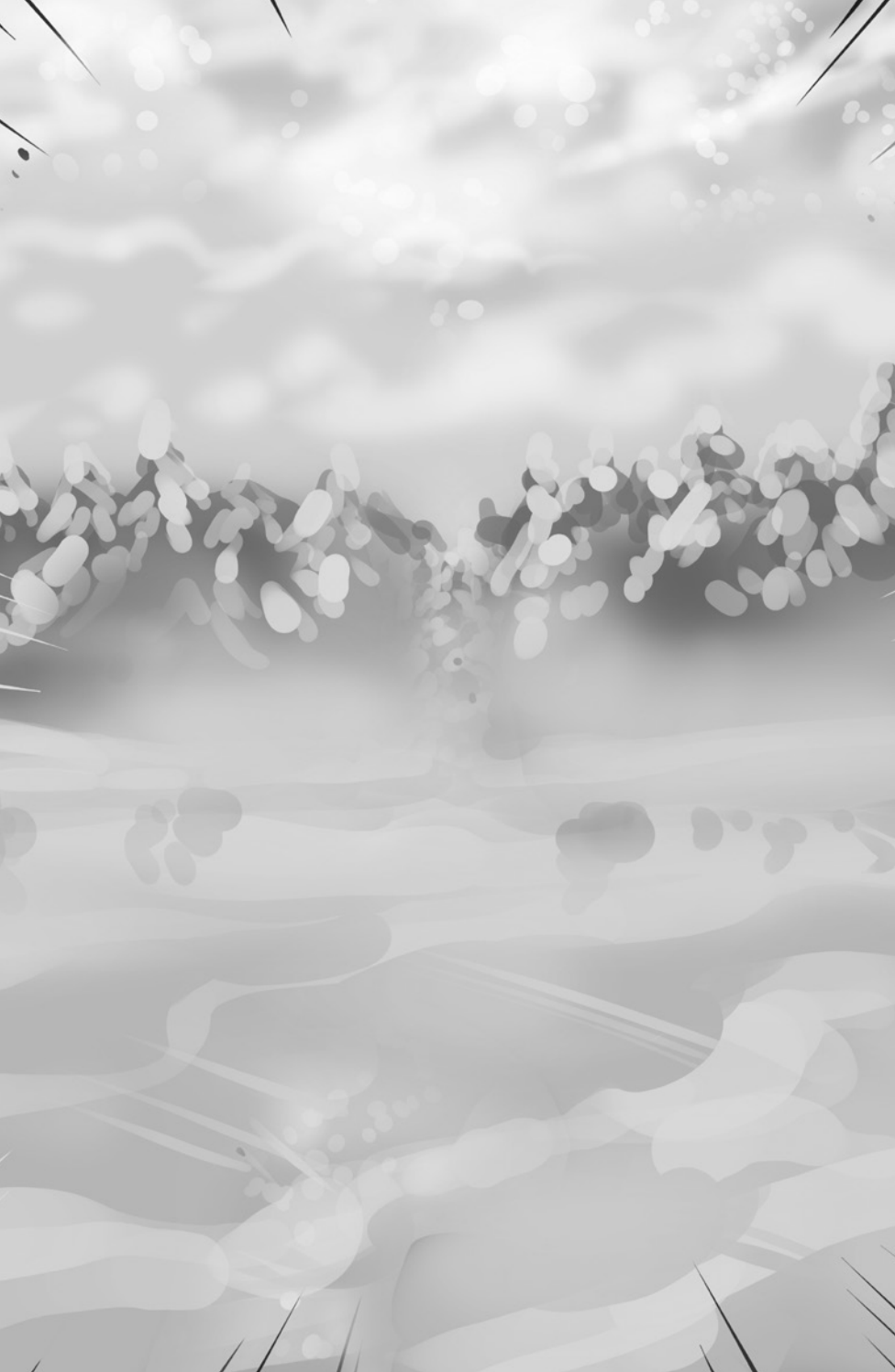
Millie se právě v ten okamžik vyřítila zpoza stromů, taška s výstrojí jí bouchala do boku a hokejku měla při běhu zdviženou nad hlavu.

„Jsem... tu!“ sípala mezi jednotlivými kroky. „Jsem tu!“

Cameron zavrtěl hlavou a zakryl si dlaněmi obličej.

„Zase jsem to zakřiknul,“ zamumlal si pro sebe.

Millie vyměnila boty za brusle, v rekordním čase si oblékla zbytek výstroje a přidala se k ostatním ve středovém kruhu. Postavili se s Cameronem tváří v tvář a navzájem se probodávali pohledy. Prostě obyčejné všední pondělí.

2

„CO SI K SAKRU myslíš, že děláš?“ vyjela Millie.

Cameron přimhouřil oči.

„No páni, jestlipak to není náš Milánek Millie,“ řekl posměšně a použil při tom přezdívku, o které věděl, že ji nesnáší. „Jak milé, že ses ukázala. Zrovna jsem se chystal vzít svůj mnohem lepší tým na led, vzhledem k tomu, že všichni přišli včas.“ Koutky úst mu cukaly a ve tváři měl výraz falešného soucitu. „Tak to bude fér. Přece byste nechtěly, aby se stará paní Jeffersonová doslechla, že jste se na jejím milovaném rybníčku chovaly nečestně, že ne?“

Millie obrátila oči v sloup.

„Camerone,“ řekla. „Tohle myslím naprosto upřímně a doslova: Jdi do háje. Jdi do háje zelenýho a ať ti tam umrzne zadek.“

Cameron jenom kroutil hlavou a smál se jí do obličeje. „Nevím, proč mě to stále ještě překvapuje. Jako bych si snad někdy myslel, že budeš dobrá kapitánka.“

„Millie je skvělá kapitánka!“ houkla Georgia.

„Jo,“ přidala se Ashlyn. „Ty jenom žárlíš, páč ji máme radši než tebe.“

Tahle poznámka se ho opravdu dotkla, ale Cameron to na sobě nedal znát.

„Kluci mě mají rádi, jen se neboj,“ prohlásil. „A kromě toho, být dobrý kapitán neznamená jen být oblíbený. Je to taky o tom být spolehlivý... třeba chodit včas.“

Hunter a Luke si s ním z obou stran ťukli pěstmi. Byla to jeho křídla, partáci na ledě i mimo něj. Bylo vlastně dost překvapivé, že jim to spolu tak dobře fungovalo, vzhledem k tomu, jak moc se lišili. Luke byl velký pohodář, zatímco Hunter byl obrovský snaživec, jenž se pokoušel být vždycky ve všem nejlepší. Každopádně byli oba skvělými hokejisty, naprosto oddanými svému týmu. A na ničem jiném Cameronovi nezáleželo.

„No, díky za radu,“ odsekla Millie a snažila se nedat na sobě znát podráždění. „Ale už jsem tady. A dneska je led náš, takže kdybyste laskavě prostě odešli...“ pobídla je a podpořila to gestem ruky.

Několik Blesků se jí vysmálo.

„Ach, Millie. Hezký pokus, jenže z tebe prostě moc nejde strach,“ řekl Cameron. „Ale netrap se tím. Nejspíš se v tom zlepšíš, až budeš starší.“